

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 9. 6. 2016

Číslo: Ročník 26 (2016), Číslo 2

Sekce: Kdo je ...

Název článku: Co je nového u Evy Černošové

Autor: Andrea Součková

Zdroj: <http://www.svkhk.cz/Pro-knihovny/Zpravodaj-U-nas/Clanek.aspx?id=20160228>

Co je nového u Evy Černošové

Andrea Součková

Učitelka českého jazyka a dějepisu na Gymnáziu Boženy Němcové v Hradci Králové, knihovnice ve vesnici Popovicích, členka sboru Cantus feminae, spisovatelka, básnířka, prozaička a od roku 2014 také předsedkyně Střediska východočeských spisovatelů. To vše je Eva Černošová, kterou jsme vám stručně představili prostřednictvím zpravodaje (tehdy ještě jako Evu Kulhánkovou) již v roce 2007.[1] Od té doby uplynulo mnoho času, a proto jsme se ji rozhodli znovu vyzpovídat.

Evo, v roce 2007 vyšel ve zpravodaji o tobě a tvé tvorbě článek. Devět let je dlouhá doba. Jaké hlavní změny se v tvém životě udály?

Jedna věc, která mě pobavila, a byla bych ráda, kdyby se někde objevila. Už jsem si několikrát v recenzích, kritikách nebo článcích přečetla to, že jsem první knížku vydala pod pseudonymem. Nezměnila jsem jméno jen tak. Žádná záhada hlavolamu, žádná tajemná změna jména, prostě jsem se normálně vdala, proto ta změna příjmení. :-) Potom taky přibyly další dvě knížky.

Učíš, píšeš, zpíváš... Lze říci, že tě některá z těchto aktivit naplňuje nebo baví nejvíc?

Vyhovuje mně kombinace všeho. Mám pocit, že se mi vše pěkně propojuje a doplňuje. Učím, to mě naplňuje, baví. (Díkybohu, zatím - a doufám, že mi to vydrží.) No a potom veškeré ty další aktivity, které jsou trochu koníčkem, ale taky trochu povoláním. Jako třeba psaní. Nelíbilo by se mi asi, kdybych třeba jen psala. Kdybych nepracovala s lidmi, nebyla ve spojení se studenty, protože mně to svým způsobem přináší inspiraci. Takže mně to do jisté míry vyhovuje - učit, psát a do toho se starat o knihovnu. Což je moje první povolání. V obecní knihovničce jsem totiž začala pracovat už jako studentka. A zase to tam nezabere tolik času. Někdy se ale dostávám do situace, kdy mám pocit, že je toho teď moc a že by bylo fajn některou z těch aktivit vypustit. Když si mám ale zvolit co, zjistím, že mě baví všechno. Kromě všech těch věcí, které se točí okolo literatury, je tu ještě muzika, která mě nabíjí a je pro mě jistou formou relaxace. (Pokud není zrovna nějaká koncertní šňůra. :-))

To jsi mi pěkně nahrála na další otázku. Pokud ti občas zbyde volná chvíle, čemu se ráda věnuješ? Jaký je tvůj styl odpočinku a relaxace?

Na prvním místě je určitě čtení. No a potom, pokud je pěkně, tak procházka. Strašně ráda jdu do přírody. A v jistém slova smyslu i muzika. Zpívat můžu i veřejně, hrát v takové míře na žádný nástroj neumím, ale doma si klidně ke klavíru sednu.

Učíš na Gymnáziu Boženy Němcové v Hradci Králové. Co tě na práci nejvíce baví?

Co mě baví nejvíc, je práce s lidmi. Do jisté míry jsem tvor společenský, ale je zajímavé, že jakmile mám volno, snažím se to kompenzovat nějakým klidem. Musím říct, že kamarádky, které mají jinou profesi, mají většinou v okamžiku dovolené největší potřebu vyrazit mezi lidi, a u nás (učitelů) je to přesně naopak. Pořád mě baví pracovat s lidmi, neříkám, že stoprocentně, ale práce mi dává smysl. A i když někdy máme s kolegy z naší školy pocit, že házíme hrách na stěnu, oproti tomu, co slychám od učitelů a kamarádů z jiných typů škol, si stěžovat nemůžeme. Máme tu výhodu, že u nás jsou většinou děti, které se chtějí učit. Mě baví děti spíš motivovat, zprostředkovávat informace, tak jsem vděčná za to, že jsem, kde jsem. Největší radost je, když objevíš talentovaného žáka. Je v podstatě jedno, jestli je to žák talentovaný na ten či onen předmět, je zkrátka radost pracovat s lidmi, kteří o něco mají hlubší zájem.

Pokud srovnáš dnešní školství s dobou, kdy jsi chodila do školy ty, v čem vidíš hlavní rozdíly?

Myslím si, že to, co můžeme nazvat výraznou změnou, může být do jisté míry pozitivní, a někdy může být i negativní. Záleží na úhlu pohledu. Na tom, kdo hodnotí, a na míře, kam až změna zasahuje. Největší změna, kterou vidím, je, že se změnilo postavení učitel - žák. Za nás tam byla výraznější propast. Učitel byl významnou autoritou. I v případě, kdy si pletl pojmy autorita a strach, budil akorát tak hrůzu a ve své podstatě až takovou osobností nebyl. Prostě jednou byl učitel a bylo to tak nastavené. My jsme se tenkrát neodvažovali říci, co dělá špatně, byť se nechoval férově, neakceptoval nás. Dříve jsme se neodvažovali říci svůj názor, přemýšlet. Do jisté míry si myslím, že je to změna pozitivní. I v tom, že se děti umějí dneska zeptat, když něčemu nerozumějí. Umějí se ozvat, když mají pocit, že něco není v pořádku. Dneska toto funguje. Někdy, když se na to podíváme z jiného úhlu pohledu, tak se z té pozitivní změny stává dvousečná zbraň. To už je pak možno hodnotit jako negativní. Když to přesáhne nějakou míru a stane se, že žáci mají pocit, že když náhodou něco nesplní, neudělají, mohou se okamžitě hádat, bránit. Protože si jen tak nenechají dát pětku. To jsou momenty, kdy to zkusí a někdy to zkusí i rodiče. Okamžitě jdou do sporu, chtějí to nějak řešit a vůbec je nenapadne, že přestřelili. Studenti se většinou ale drží na míře slušnosti.

Často jsou obecně stížnosti na chování dnešní mládeže a dětí, že je to s nimi stále horší a horší. Co si pamatují, říkalo se to i za mé generace a podle vyprávění i v době generace mých rodičů. Myslíš si, že jsou opravdu tyto stížnosti oprávněné a že jsou dnešní děti horší?

Na základě toho, co mám zatím nastudováno z různých archivních materiálů a dokumentů, především z 20. století, dál to tak zmapováno nemám, to vypadá, že je to nesmrtelná, věčná fráze. Mění se samozřejmě konkrétní projevy dětí. Těžko bychom řekli, že před padesáti lety budou děti vyrušovat tím, že si hrají na mobilním telefonu. Ale jinak to vypadá, že tomu tak bylo stále a pravděpodobně tak tomu bude i dál. Když se člověk seznámí s poznámkami v třídních knihách z počátku 20. století a v dobách první republiky, říkám si, že děti opravdu nebyly hodnější. Co dokázali, hlavně kluci, za „klukoviny“ (jako stříhání vlasů děvčatům, namáčení copů do inkoustu, podlepení kantorské židle obalem z olomouckých tvarůžků a podobné věci), to nebyly malé lumpárny. :-). Nemyslím si tedy, že bychom my, naši rodiče a prarodiče byli ve srovnání s dnešními dětmi milusoví.

Od roku 2014 jsi předsedkyní Střediska východočeských spisovatelů. Jaké starosti a naopak radosti přináší tato funkce?

Kdybych měla z výčtu činností vybrat jednu, která mi dává nejvíce zabrat, aniž by se převážila pozitivita, tak to je administrativní okolo střediska. Musím říct, že té práce není málo, a i když má středisko stovku lidí, v samotném vedení nás není tolik. Navíc se většina lidí z různých důvodů nemůže zapojit naplno. Pak nás je skutečně pár statečných, kteří máme na svých bedrech veškerou administrativu, a to jsou věci mnohdy ubíjející. A když si vezmete, že nejsme právníci, ekonomové, tak nás to stojí neuvěřitelné množství času, úsilí a potom případně i peněz, když sháníme odborníky, abychom všechno doladili. Myslím si, že administrativní zátěž je skutečně až neúměrná vzhledem k tomu, že jsme neziskovou organizací, a to určitě nemluvím jen za nás. Spíš to jde proti našemu poslání, proti tvořivosti.

Radosti jsou se střediskem samozřejmě také spojené. Více se setkávám s dalšími autory, zajímavými osobnostmi, lidmi. A pak samozřejmě ta radost, když vidím, že se něco podaří. Že projekt, kterému dáme hodně času, přinese radost autorům i čtenářům. Naposledy jsem například byla předávat ceny na Řehečské slepici v Jičíně, kterou pořádá Vašek Franc, to je zrovna jedna z pravých rukou, které mám ve středisku. To jsou vždycky fajn okamžiky, kdy si říkám, má to cenu.

Středisko východočeských spisovatelů každoročně organizuje Východočeský umělecký maraton. Letos se uskuteční, pokud správně počítám, již 12. ročník. Šanci připojit se k této významné akci mají i knihovny. Jak mají v takovém případě postupovat?

Většinou se snažíme dávat termíny do konce prázdnin, kdy bychom měli mít dohromady hlavní program. Jsou akce, které se opakují každoročně a jsou na každém Maratonu, ale jsme samozřejmě rádi, když kdokoliv z našich členů přijde s novým návrhem, s něčím, co tu ještě nebylo. Bude jen dobře, když se knihovny zapojí více. Ačkoliv na to, že by s námi nechtěly spolupracovat, si stěžovat nemůžu. Je pravda, že zrovna hradecké knihovny - jak SVK HK, tak KMHK - s námi často úzce spolupracují a každý rok tam v rámci Maratonu několik tradičních akcí probíhá. Takže spolupráce s knihovnami funguje, čehož je dokladem třeba i tenhle rozhovor. Budeme moc rádi, když nás knihovny kontaktují, nejlépe přes e-mail: spisovatelevc@seznam.cz.

Dosud ti vyšly tři knihy - *Nezdálo se mi nic* (2006), *Věci, které se snadno zapomenou* (2012) a *Tyhle moje řeky* (2014). Píšeš teď něco dalšího - na co se můžeme těšit?

Dopisuji dvě prozaické knihy. Jedna, *Jak jsem nenapsala knihu*, obsahuje humoristické prózy, povídky, fejetony a druhá, *Vypravěčka*, je vážnější. Byla bych ráda, kdyby jedna byla hotová již letos. Námětů je spousta, takže bude záležet, kdy to utnu. Také záleží, jak se vyvinou postavy. Vystihl to Mika Waltari, když říkal, že za ním chodily postavy z jeho knih a otravovaly ho, dokud nebyly hotové. :-)

Je jisté, že nepohrdneš žádnou dobrou knihou. Mohla bys čtenářům na závěr našeho rozhovoru doporučit nějaký titul, který je zaručeně nezklame?

Pro mě je těžké vybrat si jeden titul, protože čtu hodně a ráda. Když vezmu opravdu poslední věc, přečetla jsem celou trilogii od autora Trygva Gulbrandsena. První díl se jmenuje *Věčně zpívají lesy*, druhý *Vane vítr z hor*, třetí *Není jiné cesty*. Je to klasika. Spousta životní moudrosti a hloubky.

S Evou Černošovou jsme se sešly na Gymnáziu Boženy Němcové v Hradci Králové. Možná právě tento azyl způsobil, že se rozhovor stočil i k tématům týkajícím se školství a učitelství. Některé z otázek z této oblasti se bohužel do tištěné verze již nevešly. Celý, nezkrácený článek je k dispozici pouze v elektronické verzi zpravodaje.

Kontakt na autorku rozhovoru: andrea.souckova@svkhk.cz

Kontakt na Evu Černošovou: eva.cernosova@centrum.cz

Web Střediska východočeských spisovatelů: <http://www.spisovatelevc.cz/>

---

[1] Článek od Boženy Blažkové vyšel ve 4. čísle zpravodaje U nás a k dispozici je na: <http://www.svkhk.cz/Pro-knihovny/Zpravodaj-U-nas/Clanek.aspx?id=757>

© 2000-2010 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz · knihovna@svkhk.cz